

Goedenavond allemaal,
mijn naam is Manaf.

Voor dit project heb ik gesproken met
mensen die in AZC wonen.

Ik stelde hen één eenvoudige vraag:
Wanneer voelde je je menselijk
behandeld... en wanneer niet?

De antwoorden die ik kreeg waren soms
stil,
soms zwaar,
maar altijd eerlijk.

Wat hier vandaag wordt gehoord,
zijn niet mijn woorden
maar hun stemmen.

Waardigheid is voelen
dat de wet voor iedereen hetzelfde is.
Dat ook ik bescherming verdien.
Dat niemand beter is dan een ander.
Dat er geen plaats is voor
discriminatie.

Waardigheid is autonomie.
Werken. Studeren.
Zelf keuzes kunnen maken.
Een eigen plek hebben,
waar het leven weer van jezelf wordt.
Waardigheid is privacy.
Een deur die dicht kan.
Een plek om adem te halen.
Een plek om je veilig te voelen.
Een plek waar niemand je beoordeelt.

Maar soms verdwijnt waardigheid
langzaam.
Niet in één moment
maar in het wachten.
Twee jaar wachten.
Nog langer wachten.
Tot iemand zegt:
ik verlies mijn innerlijke stabiliteit...
ik kan dit niet meer.
Veiligheid is meer dan geen oorlog.

Het is 's nachts naar buiten kunnen gaan.
Het is kunnen spreken
zonder angst voor wat daarna komt.
Het is rust voor een kind.
Rust in het hoofd.
Rust die terugkomt,
nadat alles ooit onveilig was.
Hoop heeft vaak een naam.
Mijn kinderen geven mij hoop, zegt een
vader,
dat zij hier naar school kunnen gaan.
Mijn moeder zegt dat wij zullen slagen,
zegt een dochter,
dus leer ik de taal.
Ik studeer.
Ik ga verder.

Hoop is soms een boodschap
die misschien komt.
Een vergunning die zegt:
nu mag het beginnen.
Een leven
dat niet langer stil hoeft te staan.
Hoop is zacht
maar hardnekkig.

Afsluiting:
Dit zijn geen verhalen van zwakte.
Dit zijn verhalen van mensen
die blijven wachten
en toch blijven hopen.....